

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 9. Deposcit sibi Herodias Ioannis caput, Megæra Herodiadem in
cædem impellit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Inque suo solio Regem damnabit & ostro,
 Nescio quæ vinclis luvida larua suis?
 Per si quis pudor est, Regi, Regisque sorori;
 Iuro. caput seluet, lingua quod ausa scelus.
 Sic effata gravem premit vt Charis alma dolorem,
 Pacaliq̄ue minas celat amica dolo.
 Compellansq̄ue virum mala sibila miscet, & iras,
 tam fera Tisiphone, quæ modò blanda Venus,
 Imò trucem risu prætexit amica furorem,
 Fallaciq̄ue tegit tela scelestæ sinu.
 Et tandem Cypris inspirat male suada venenum.
 Serpit in arcanas pestis auara fibras,
 Annæ Rex gnata, non est quid grande, quod opat.
 Da caput in disco, Cætera diues habe.
 Quid? caput in disco? magni tum vatis imago
 Clara subit: subdit viua lucerna faces.
 Sed quid? eam cæco furor ilicet opprimit æstro.
 Lethæisque decus nobile delet aquis.
 Ipse suæ Veneri sæuus tum dixit Adonis,
 Id tibi dulce mei pignus amoris habe.
 O quoties olido Paphiæ sub fornice fædus,
 Incestum casto sanguine sancit hymen!
 O quantum licuit ludo, Venerisque furori!
 Fraus emat vt pulchro sanguine turpe scelus.

Elegia 9.

Deposcit sibi Herodias Ioannis caput,
 Megæra Herodiadem in cædem
 impellit.

E Vge. places, bellè, festiue, comiter euge
 Lude toro: vt viridi caprea læta iugo;
 At nisi lude. sed heu! trahis ad tua pensa securim.
 Mors quid ager, mortem si tibi ludus agit?
 Heu! quàm difficile est Cyprin orgia ducere ludo,
 Nec tamen in sæuas Martis abire minas!
 Sit placuisse satis. sed diros itur in ausus.
 Præmia deposcis, qualia liuor amat,

Quæ pedis in pretium tibi dos iam dicitur? aurum?
 Aut rosa de baccis gemmea munus erit?
 Siue micans armilla, virensue monile smaragdis,
 Aut potius flavis nupta corona comis?
 Ecce toto spondet rex digna cheragia, regnum,
 Sceptra Deo adiurat, nec putat esse Deum.
 Audijt hæc furuis emissa Megæra cavernis;
 Irrupit medium non sine torre torum.
 Inque sinum iaculata facem sterit: arsit in iras
 Dir a parens, arsit filia docta scelus,
 Inuaditque torum quassans Acherontida tædam,
 Mugit & horrificis orgia sæua modis.
 Dispumatue atro rabidum cum felle furorem,
 In caput, ingenuo frons cui flore ruber,
 Ringitur, indignansque fremit, simul ora minaces
 Asperat in rictus, & secat vngue genas,
 Restitit incertę similis, simul incita cursum
 Proruit, effrænes quæ rapit ira pedes.
 Nunc rotat hæc crines, oculosque ad sidera voluit,
 Nunc pede supplodit quæ patet Orcus, humum.
 Nunc dentes terit infrendens, nunc Mænadis instat,
 Exululat cæcum quæ furor vrget opus,
 Atque læa fremit in morem, toruoque cruentos
 Igne micans oculos spirat vt vrsa, minas:
 Et sibi de ferro, sibi de Phlegethontide tædâ,
 Quærit inexpertę ferrea scepra necis.
 Quis ternas Furias credat coijsse sub vna
 Hæc Furiat; antus sequit in arma furor.

Elegia 10.

**E carcere defertur præcisum S. Iohanni
caput ad mensam.**

Plectra vibrant, Citharęque sonant, Choreęque iocis
 Ambit inauratos capra perulca toros.
 Hæc vbi nescio quid leue versat vt anguis, in orbem,
 Summa ra pax rapido ceu pede, turbo ruit.

Heul